

2. Kor.4, 6-10 3.svētdiena Epifānijas laikā

Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā.

Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums.

Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši. Mēs visur nesam Jēzus miršanu savā miesā, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā.

Mīļā draudze!

Cik tālu sniedzas Ziemsvētki? Vai Ziemsvētku zvaigznes mūs vēl iepriecina? Vai rotājumi jau nolikti pie malas? Vai Betlēmes notikums ir kļuvis kā pagātne mūsu dzīvē? Bet Baznīcas gada grāmatā ir teikts, ka šī svētdiena vēl izstaro Ziemsvētku gaišumu, prieku par Kristus piedzimšanu.

Tikai ārēji apskatot Ziemsvētku notikumu, mēs paiesim garām svētku būtībai. Noliksim prom kā visus svētku greznumus. Tagad tie vairs nav vajadzīgi.

Bet apustulis Pāvils domā citādi. Ar redzēšanu vien nepietiek. Dievišķīgā gaisma ir jāuzņem ar visu būtību, tai jāiespiežas cilvēka sirdī. Tikai tad sajūtīsim Dieva tuvību, sapratīsim Jēzus Kristus nākšanu pasaulē - un pavisam personīgi - manā un jūsu dzīvē. Svētku gaismā būs sastapšanās ar dzīvo Jēzu Kristu. Dienās baltās un nebaltās Viņš būs ar mums.

Teksts 1. pants. **Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā.**

Vai šie vārdi, kas runā par gaismu, jau it kā paši neizstaro to? Tur ir dziļa ticība, tur ir izteikta vienkāršos vārdos pārliecība, ka sirds ir sapratusi, ko Kristus var dot.

Pāvils to saņem ar pateicību, lielu bijību, ar prieku. Viņa dzīve ir apliecinājums, ka Dievs ir sastopams Jēzū Kristū.

Apustulim vēl ir prātā viņa milzīgais pārdzīvojums pie Damaskas vārtiem, kad debesu gaisma kā zibens apgaismoja viņa sirds tumsību un pēc trim dienām viss viņā bija gaišs. Jēzus, ko viņš bija vajājis, bija viņam atklājies kā viņa Kungs un Pestītājs. Jēzus vaigā viņam atspīdēja Dieva godība.

Un nu tagadne un pagātne viņam atdalās kā gaisma no tumsības. Viņš atzīst Jēzu par Dieva Dēlu. Un Dievu par Jēzus un arī savu Tēvu. Dzīves virziens ir pilnīgi izmainījies.

Tas, kurš vajāja kristiešus, vajāja Kristu, tas tagad cīnās par Kristu, tas tagad sevi pilnīgi atdod, lai cilvēki uzzina, ko Kristus cilvēkiem var dot. Un tai pat laikā saredz arī savu cilvēcīgumu un savu nepilnību.

Pāvils apceļo Romas valsti. Dibina kristīgas draudzes. Arī Grieķijas ostas pilsētā Korintā tādu dibina. Šajā pilsētā sastopas daudzas tautības, daudzas ticības. Tur ir kustība, tur strauji pulsē dzīve. Un tur drīz vien rodas krīzes situācija. Parādās citi kristieši, sludina citu kristietību. Apšaubā Pāvila ticamību.

Viņi sevi izceļ ar brīnumdarbiem, skaistiem vārdiem, iespaidīgām ārējām izdarībām, viņi slavē, kādas dažādas parādības ir piedzīvojuši ar Dievu un Jēzu. Cilvēkiem toreiz patika ārēji cēlas izrīcības, un vai arī mūs nesaista ārēji iespaidīgs, greznais?

Draudzēs Pāvils ir runājis par savu slimību, par ciešanām, par cilvēka nespēju būt vienmēr uzticamam. Viņš saka, ka cilvēks ir kā tāds māla trauks, Dievs gan

dāvā savu godību, bet mums ir grūti to saglabāt. Traukā tik viegli rodas kāds plīsums.

Jaunie sludinātāji tādiem uzskatiem nepiekrīt. Apsmej Pāvilu un viņa saprašanu par Kristu. Pēc viņu domām, tad kad Dievs uzcēla Kristu no miroņiem augšā, tad Dievs parādīja, ka Viņš ir pasaules Kungs. Dievs grib stiprus kristiešus, Dievs grib lielus un varenus darbus. Dievs grib vīzijas, mēlēs runāšanas. Paskatieties, kādus brīnumdarbus mēs spējam darīt! Jums tikai jādara tas, ko mēs sakām, tad arī jums viss labi izdosies. Mūsu ticība ir tā īstā, mūsu ceļš vienīgi pareizais. Viņi saka, ka visas kaites ir dziedināmas. Uzticoties Kristum, visas rūpes zudīšot.

Vai tā patiešām ir? Kāpēc Pāvils tik daudz ir runājis par Kristus krustu?

Ziņas par gaisa jaucējiem Korintā ātri izplatās, kad Pāvils uzzina par gaisa jaucējiem Korintā, viņš ir tālu prom, darbojas Efezā, Turcijā. Draudze Korintā vairs nesaprot, kam ticēt, ko ticēt. Pāvils raksta pirmo vēstuli. Par to mēs klausījāmies māc. Mārtiņa pārdomās pagājuša svētdienā. Bet ar vienu vien vēstuli Korintas draudzei nepietiek. Šī ir Pāvila otrā. Tā nav barga, tā nepārmet, ka cilvēki nomaldās. Bet skaidro, ko nozīmē dzīvot pasaulē un ko tuvība ar Kristu izmaina. Kristus vaigā spīd Dieva godība. Un šī godība noliecas pie viņa - nabaga grēcinieka - vislielākā žēlastībā un mīlestībā.

Pāvils nepamāca draudzi, kā var iegūt zelta medaļas ar kristīgu dzīves veidu. Mums nav ar savu spēku jāatrod tuvība ar Dievu, Dievs ir noliecies pie cilvēka, ar Jēzus Kristus ienākšanu cilvēku starpā. Dieva godība ir atrodama mūsu vidū. Pāvilam tas nav tikai jauks sapnis vai jauka cerība. Nē, tā viņam ir droša, neapgāžama patiesība un zināšana.

Pāvila dzīve ir varena, bet ne tā kā jūsmīgie sludinātāji sola. Pāvils nekļūst par izcilu sludinātāju. Viņš apliecina, ka Dieva spēks parādās viņa nespēkā. Kādēļ tā, mēs varam jautāt.

Pāvila atbilde ir, lai būtu skaidrs, ka Dievs ir tas, kas dzīvi izgaismo. Mūsu ievainoto dzīvi Dievs vienmēr atkal iztaiso, uzpilda ar spēku. Un mums nav jānopūlas, kā visu varam kontrolēt. Vai nav labi, ka mums ir brīvība redzēt sevi un citus, arī dažādas situācijas, bez rožainām brillēm un dzīvot ar Kristus tuvību.

Pāvils nesola ticīgajiem vieglas dienas. Viņš pats piedzīvo vajāšanas, izsmieklus, notiesāšanu, apspiestību un beigās varmācīgu nāvi. Mēs stāvam it kā kādas plaisas priekšā: Kā var šādā dzīvē ienākt Dieva godība? Ar dzīves prieku, ar ticības spēku?

Pāvils raksta, 8. - 9. **Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši.**

Arī mēs būsim piedzīvojuši, ka nezinām un nesaprotam, kā mūsu dzīve var iet tālāk, jo liekas - te ir gala punkts. Un dažreiz ir jāpieņem nesaprotamais. Vai šādā situācijā nav tagad daudzie cietēji Ukrainā – bēgļi un arī karavīri - un ļaudis daudzās citās valstīs, kuru dzīves ir galīgi sadragātas?

Kā izskan mūsu Atspīdēšanas laiks? Neliksim Dieva dāvanu prom pie malas kā svētku rotājumus. Bet varbūt šī Dieva dāvana – Viņa mīlestība - būs kļuvusi kā drošs pamats mūsu ikdienai, jo būsim daudzu gadu gaitā iemācījušies dzīvot ar to.

Nelaiķis archibīskaps Grīnbergs ir teicis: Saskati, draugs, katrā cilvēkā Dieva sveicienu, bet būsim arī mēs katram cilvēkam tāds Dieva sveiciens - ar savu lēnprātību, patiesību, iecietību un mīlestību. Āmen